

BÖNDÖR PÁL VERSEI

KERT!

Előre gyártott elem-
ekből egy álom egy kis lak
s egy kert a faluszélen.
Mit mondjak? Hányig számoljak?

A magyart csak beszélem.
S mondatomban hibás a rend
– mert más az anyanyelvem:
a teremtés előtti csend.

De minden dermedt sejtem
és a kertben a sok bogár
ahogyan mi beérik
úgy lesz egyenként néha már-

már szószátyár.
S rág. S harap. Majd az égbe száll.

A GÁZLÓ

Van amit még én is megértek.
Mint a hal érti a horgot
miután bekapta a férget.

A triviális ad dolgot
az agyannak emberként élni.
Ösztöneim visszafogva
az eszemmel tanulok félni.

De a hiányérzet foglya
sem lettem tegnapról mára:
a gázlóban lépnek a lovak
úgy ahogy bennem a gondolat
a sodrásnak ellenállva
a láthatatlanban tapogat.

A gázlót és a lovakat
– ezt értem még a legjobban.
És a nyerítést... Ahogyan
a teljes partszakasz leszakad
és a gerinc beleroppan.

UGLJANI HEXAMETEREK

Viszket a képeslap: cafatokban hámlik a tájról.
Mondd kedves tudnánk-e mi gondtalanul heverészni
úgy igazából még? Hadakozni a semmivel egyre
– vendégek kiket egy hullám kivetett e szigetre –
míg véresre kaparja finom bőrünk a nap újra?
– Most a valót álmodjuk egy ugljani sziklateraszlán
s mintha magával a léttel lenne vitánk: vakaródzunk.
Vedlik a képeslap: cafatokban foszlik a fátyol.
Tán a sirály támaszkodik így a parázs levegőre:
– Más bűnös szavait szégyenleni lenne a dolgom?
Viszket a képeslap-lét. Vedlik a hályog a szemről?
Egy véresre kapart kiütés a nap estefelé már:
– Meztelenül sem eléggé meztelenek lebegünk a
forró szikla felett – és mintha a lét szünetelne –
csak megtáltosodott nemiségünk vágat előre
egy hosszú s csúf s esztelen éjszaka legközepébe.

Kukljica, 1989. augusztus 7-én

SABLONOK

*„Hátra akartam futni, messze hátra...
De a szavaknak őse el van ásva.”*

Gulyás Pál

Azt mondja:
– Igazam volt? Az
kiterített múltamon
újabb hullafolt.

Azt mondja:
– Ez itt egy mondat
ahogy éppen a saját
farkába harap.

Azt mondja:
– Felsorolni csak
a teremtményeket hogy
érkezze bárki?

Azt mondja:
– Poharamból ki
ivott? Közelítő ér-
téket mondjatok.

Ágait rázza –
emberi nyelven beszél
a fa. – Szél – mondja.

– Nyár. Tél.

GAJD

Vagyis...
tapogatódtunk csak vakon.
Tizenkilenc voltam. Te tizenhat.
És mint a képeslapokon
lángvörös az este a folyópart.

Vagyis...
 olajfoltokon tükröződött
 ahogy a nap az ég alján vérzik el
 feldíszítve magát a döglött
 halak bíborszínű pikkelyeivel.

Vagyis...
 sejtettük csak hogyan is kell...
 Merésznek tűnt volna az a jóslat
 hogy ez a kamaszszerelem
 országos dolgoknál lesz tartósabb.

1989. január 1-jén

HÍR A VAJDASÁGBÓL

Mit ír az újság? Jó vicinálisunk
 a Holdba ért már? És helyi érdekű
 ifjonti látomásainkkal
 mégis a csatlakozást eléri?

Ki hitte volna – nagy kerülő után –
 Nagyfény s a Mars közt még utolérjük azt
 az elgurult lyukas garast is...
 Lesz kifizetni az illetéket –

a ponyva-helypénzt? vagy ama csónakost?
 Rúgásra lendült csizma elől kitér
 seggünk – ez is helyezkedés csak?
 „A haza, nyelv s tudomány ügyében”?